

جدایی گزینی فضایی در شهرها، چالشی فرا روی توسعه پایدار شهری

ظهرباب اسفندیاری خلوت^{۱*}، فریدون بابائی اقدام^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه محقق اردبیلی: S.esfandiyari@gmail.com

^۲ استادیار گروه جغرافیا و برنامه‌ریزی دانشگاه محقق اردبیلی: Freydoun2001@yahoo.com

* شماره تماس:

چکیده

جدایی گزینی فضایی در شهرها از این واقعیت سرچشمه می‌گیرد که ساکنین شهرها از نظر درآمد، مذهب، نژاد، پایگاه اجتماعی-اقتصادی به دسته‌ها و گروه‌های گوناگون تقسیم می‌شوند. عوامل موثر بر جدایی گزینی های فضایی می‌تواند به تمرکز فقر در محله‌ها و در مواردی خاص، زاغه‌های مخروبه و بخش‌های فرسوده شهری بینجامد از این رو جدایی گزینی فضایی و پیامدهای آن ویژگی‌ها و شرایطی را بر شهرها تحمیل می‌کند که با توسعه پایدار مغایر بوده و توسعه پایدار را در شهرها با چالشی اساسی مواجه می‌سازد. بدین جهت هدف این پژوهش بررسی و تحلیل جدایی گزینی فضایی در شهرها به عنوان چالشی اساسی فرا روی توسعه پایدار شهری می‌باشد. برای انجام این پژوهش از روش توصیفی-تحلیلی استفاده شده و برگزیده‌ای از منابع مکتوب که مورد عمل و استناد است، تحلیل و بررسی شده است. بر اساس یافته‌های این مطالعه، جدایی گزینی در شهرها که خود را در قالب حاشیه نشینی، محلات قومی و مذهبی، محلات فقیر و ثروتمند، زاغه نشینی، گتو نشینی و ... نشان می‌دهد. آثار و پیامدهای ناگواری مثل ایجاد نابهنجاری‌های اجتماعی، جرم، کاهش کنش متقابل افراد با یکدیگر و ... را بر شهرها تحمیل می‌کند. این آثار و پیامدها، اثرات مخرب بسیار زیادی برای نسل‌های امروز و نسل‌های آتی به همراه خواهد داشت. آثار و پیامدهایی که در طول زمان تولید و بازتولید می‌شوند. در واقع به جرات می‌توان گفت که جدایی گزینی فضایی در شهرها هم علت و هم معلول اکثریت مشکلات و بحران‌های شهری در تمامی شهرهای جهان چه کمتر و چه بیشتر توسعه یافته می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: جدایی گزینی فضایی، شهر، توسعه پایدار، توسعه پایدار شهری، پیامدهای جدایی گزینی